

Οι Πηγές μου: Spade (SMPH), Λογοθέτης (ΦΜΑ τ.1),
Θεοδώρου (ΙΔ, τ2)

Πατρολογία: Η μελέτη των Πατέρων της Εκκλησίας. Με τον όρο *Πατήρ* χαρακτηρίζεται, όχι ο ιερέας, αλλά ο διδάσκαλος – συνήθως ο Επίσκοπος που ο ρόλος του συμπεριλάμβανε και τη διδασκαλία, αλλά όχι κατ' ανάγκην μόνον αυτός (βλέπ. για παράδειγμα τη χρήση του όρου στην 1 Προς Κορινθίους 4:15 «ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας»). Για να χαρακτηριστεί κανείς *Πατέρας* θα πρέπει να θεωρείται ότι εκπροσωπεί την αυθεντική διδασκαλία της εκκλησίας (με άλλα λόγια να έχει την έγκριση της εκκλησίας), να διαθέτει αγιότητα και να έχει ζήσει τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες (Κριτήριο αρχαιότητας)

Κυριότεροι Εκκλησιαστικοί Πατέρες

Αποστολικοί Πατέρες:

Κλήμης Ρώμης (Πεθ. 101)
Ιγνάτιος Αντιοχείας (Πεθ. 115)
Πολύκαρπος Σμύρνης (Πεθ. 156)

Απολογητές:

Αριστείδης, συγγραφέας δύο *Απολογιών* (117-118) που απευθύνονται στο Αυτοκράτορα *Αδριανό*.

Ιουστίνος ο Μάρτυρας, επίσης συγγραφέας δύο απολογιών (150-160) και του σημαντικού έργου *Διάλογος προς Τρύφωνα τον Ιουδαίο*.

Τατιανός. Μαθητής του προηγουμένου. Εξαιρετικά εχθρικός προ την Ελληνική Φιλοσοφία (*Λόγος προς Έλληνας* περ. 165). Θεωρεί ότι η ύλη δημιουργήθηκε και το κακό είναι αποτέλεσμα ελεύθερης βούλησης. Η ψυχή έχει υλική υπόσταση και πεθαίνει με το σώμα εάν δεν ανακαλύψει την αλήθεια. Διακρίνει ψυχή και πνεύμα.

Αθηναγόρας *Πρεσβεία περί Χριστιανών, Περί Αναστάσεως Νεκρών*. Διακρίνει δύο χρήσεις του ορθού λόγου σε ζητήματα πίστης. (α) Να αποδείξει κανείς ότι η Πίστη δεν είναι αντιφατική και ασύμβατη με το λόγο. (β) Να αποδείξει κανείς ότι είναι αληθής. Αναπτύσσει επίσης ένα πολύ ενδιαφέρον επιχείρημα υπέρ της μοναδικότητας του Θεού.
Θεόφιλος Αντιοχείας. *Προς Αυτόλυκον Α, Β, Γ* (169-182), *Επιστολή προς Διόγνητον*. Υποστηρίζει την εκ του μηδενός δημιουργία.

Αντιγνωστικοί πατέρες

Ειρηναίος (πεθ. περ. 202). Έγραψε κατά των γνωστικών (*Έλεγχος και ανατροπή της ψευδώνυμου γνώσεως- Adversus Hereses*). Αρνητικός κυρίως προς την Ελληνική φιλοσοφία. Θεωρεί τη κακό ως αποτέλεσμα της ελεύθερης βούλησης και την ψυχή ως έχουσα υλική υπόσταση.

Ιππόλυτος Ρώμης (πεθ. περ 235). *Κατά πασών αιρέσεων έλεγχος*. Εκ του Μηδενός δημιουργία. Σε συμφωνία με τον Φίλωνα θα ερμηνεύσει τα πλατωνικά είδη ως ιδέες στον νου του Θεού.

Τερτυλλιανός (πεθ. περ. 226). Εξαιρετικά αρνητικός προς την Ελληνική φιλοσοφία

Λατίνοι Εκκλησιαστικοί συγγραφείς (Τρίτος αιώνας)

Σε αυτούς εκτός από τον Τερτυλλιανό θα πρέπει να συμπεριληφθούν και ο Αρνόβιος, ο Μινούτιος Φήλιξ και ο Λακτάντιος.

Αλεξανδρινοί Πατέρες (Έλληνες του τρίτου αιώνα)

Κλήμης ο Αλεξανδρέας (πεθ. 211) Ο Θεός βρίσκεται υπεράνω του Ενός. Μόνο αρνητική γνώση του Θεού είναι δυνατή.

Ωριγένης (πεθ. 254). Περισσότερα για αυτόν αργότερα.

Καππαδόκες Πατέρες: (Βασίλειος ο Μέγας, Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός και ο φιλοσοφικά πολύ σημαντικός, όπως θα δούμε, Γρηγόριος ο Νύσσης).